

Arrest

nr. 123513 van 1 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing *tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies)* aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pieter VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Georgische nationaliteit en van Georgische origine. Verzoekster heeft op 22 februari 2012 een eerste asielaanvraag gedaan in België en deze asielprocedure werd afgesloten met een beslissing van 30 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekster heeft op 10 februari 2014 een tweede asielaanvraag ingediend steunend op haar veroordeling in Georgië tot een gevangenisstraf van zes jaar voor drugsgebruik.

Door verzoekster werd op 18 mei 2012 een medische regularisatieaanvraag ingediend die bij beslissing van 30 mei 2012 onontvankelijk werd verklaard. Een tweede medische regularisatieaanvraag werd door verzoekster ingediend op 8 januari 2014. Bij beslissing van 24 februari 2014 werd deze regularisatieaanvraag ook onontvankelijk verklaard. Deze tweede beslissing werd aan verzoekster betekend op 15 april 2014.

Op dezelfde datum werd aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend.

De weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van 24.02.2014 en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zijn de twee bestreden beslissingen.

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: C.

voornaam: T.

geboortedatum: 31.07.1971

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten (13qq van 18.10.2013) dat haar per aangetekend schrijven werd betekend en waarvoor op 14.01.2014 een uitstel tot 24.01.2014 werd toegestaan. Op 28.03.2014 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend binnen de 7 dagen om het grondgebied te verlaten (13qq van 27.03.2014).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 22.02.2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 01.10.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 23.10.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.10.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 02.01.2014. Aan betrokkene werd op 14.01.2014 een uitstel toegekend tot verlaten van het grondgebied tot 24.01.2014. Op 10.02.2014 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze werd afgesloten met beslissing tot niet inoverwegingname door het CGVS op 17.03.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 28.03.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.03.2013) geldig 7 dagen.

Op 18.05.2012 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.05.2012. Deze beslissing is op 11.06.2012 aan betrokkene betekend. Op 06.01.2014 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.02.2014. Deze beslissing is op 15.04.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten (13qq van 18.10.2013) dat haar per aangetekend schrijven werd betekend en waarvoor op 14.01.2014 een uitstel tot 24.01.2014 werd toegestaan. Op 28.03.2014 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend binnen de 7 dagen om het grondgebied te verlaten (13qq van 27.03.2014) ”.

De beslissing inzake de machtiging tot verblijf om medische redenen luidt als volgt:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 00.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden;

Artikel 9ter -§ 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 05.02.2012); de gevallen bepaald In artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de Ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf In het Rijk werden reeds Ingeroepen In het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 30.05.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 19.05.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder Ingediende aanvraag dd. 18.05.2012 (zie bevestiging arts dd.21.02.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 30.05.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen In het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel

9ter §3 - 5" van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Inzake de eerste bestreden beslissing

2.1. Over de ontvankelijkheid

2.2. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing - met name het feit dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten niet betwist, en dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° of 11° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden, doch een gebonden bevoegdheid heeft om het bevel af te leveren, zodat verzoekster geen belang heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing.

2.3.1. Immers luidens artikel 39/82, § 1, eerste lid is een schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve akte slechts aan de orde wanneer diezelfde akte vatbaar is voor vernietiging. De vordering tot schorsing is daarbij een *accessorium* van het annulatieberoep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten";

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van

de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet betwist dat zij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 11° van de Vreemdelingenwet bevindt. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster dan ook geen nut opleveren. Verzoekster toont bijgevolg in beginsel dan ook geen belang aan bij haar vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.4. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.4.1. Verzoekster voert uiterst summier de schending aan van artikel 3 en artikel 13 van het EVRM. Zij stelt dat ze een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 10 februari 2014. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot een weigering van inoverwegingneming waartegen verzoekster in beroep ging bij de Raad. Deze procedure is nog steeds hangende. Verzoekster betwist dat een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de annulatieprocedure voldoet aan de waarborgen van artikel 13 EVRM en verwijst naar het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad een beroep heeft aanhangig gemaakt tegen de beslissing van commissaris-generaal van 14 maart 2014 waarbij beslist werd tot de niet-inoverwegingname van haar tweede asielaanvraag. Deze zaak werd nog niet gefixeerd. Evenwel dient te worden benadrukt dat de Raad thans geen uitspraak kan doen over een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat verzoekster zelf heeft nagelaten om, middels de instrumenten die de Vreemdelingenwet haar ter beschikking stelt, een verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging in te dienen van de voormelde beslissing van 14 maart 2014 waarvan zij desgevallend bij wege van het indienen van een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de spoedige behandeling kon vragen. Verzoekster is aldus zelf in gebreke gebleven haar rechten te vrijwaren en toont op deze gronden niet aan dat zij alsnog een belang zou behouden bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

2.4.3. Voor zover nog uit het onderdeel "*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" van het verzoekschrift dient begrepen te worden dat verzoekster meent dat haar medische opvolging in Georgië niet verzekerd wordt en dit een "ernstig nadeel" zal meebrengen voor verzoekster dient te worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld heeft dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico

loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster toont geenszins aan dat de situatie in Georgië kan leiden tot een schending van artikel 3 EVRM te meer nu verzoekster blijft steken in een louter betoog zonder dit te concretiseren. Verzoekster herhaalt de medische problematiek die reeds bij de eerste medische aanvraag om machtiging tot verblijf werd beoordeeld. Verzoeksters bewering dat nieuwe gegevens werden aangevoerd die niet werden onderzocht vinden geen grondslag in het administratief dossier. Daarbij komt nog dat indien verzoekster zelf stelt de behandeling van "hepatitis C minimaal" zijn in Georgië bevestigt ze hierdoor het bestaan ervan doch ze toont niet aan dat ze minimaal zijn. Waar verzoeksters nog aanvoert dat ze in België vrijwillig de eerste stappen heeft gezet tot ontwenning toont ze evenmin aan waarom dit niet kan verdergezet worden in Georgië. De eenvoudige stelling dat er "geen voorzieningen" zijn is hiertoe onvoldoende. Voorts besloot de commissaris-generaal dat verzoeksters beweerde vrees om opnieuw te worden aangehouden omwille van voorbije drugproblemen in Georgië niet aannemelijk, noch aangetoond zijn. Eventuele nefaste psychiatrische gevolgen omwille van de gevangenissituatie in Georgië kunnen dan ook de bestreden beslissing niet tegenspreken.

In casu stelt de Raad prima facie vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar artikelen in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugleiding naar Georgië een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.5. Wat betreft de tweede bestreden beslissing

2.5.1. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.5.1.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.5.1.2. Betreffende het uiterst dringende karakter

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk

worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.5.1.2.1. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Verzoekende partij werpt op dat verzoekster sedert 15 april 2014 van haar vrijheid werd beroofd met het oog op haar verwijdering. Verzoekster rechtvaardigt niet waarom ze 13 dagen gewacht heeft vooraleer een beroep in te dienen. De Raad staalt evenwel vast dat *in casu* de verzoekster van haar vrijheid beroofd is met het oog op haar terugdrijving. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5.1.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.5.1.4. De beoordeling van deze voorwaarde

Zoals hoger aangehaald voert verzoekster uiterst summier de schending aan van artikel 3 en artikel 13 van het EVRM. Zij stelt dat de commissaris-generaal op 10 februari 2014 besloot tot een weigering van inoverwegingneming van haar tweede asielaanvraag en ze hiertegen in beroep ging bij de Raad. Het volstaat te verwijzen naar hetgeen werd gesteld in punt 2.4.1. tot 2.4.2. om te herhalen dat de Raad thans geen uitspraak kan doen over een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekster werpt voorts de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster meent dat de beslissing van 24 februari 2014 gesteund is op de psychiatrische situatie van haar eerste aanvraag van 18 mei 2012 terwijl ze bij de tweede medische regularisatie steunde op een levercirrose als gevolg van hepatitis C. Echter uit het standaard medisch getuigschrift van 16 maart 2012 gevoegd bij de aanvraag van 18 mei 2012 werd onder punt 'A medische voorgeschiedenis' duidelijk melding gemaakt van deze chronische hepatitis C aandoening. Derhalve mist verzoeksters betoog feitelijke grond zoals verweerder terecht aanhaalt.

Voor het overige kan verwezen worden naar punt 2.4.3. waar uit de verschillende summiere vermeldingen doorheen het verzoekschrift evenmin *prima facie* evenmin kan blijken dat verzoekster bij een eventuele terugleiding naar Georgië een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.5.1.5. *In casu* zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

2.5.2. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één mei tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK